På hovedbestyrelsens vegne byder jeg velkommen til Socialdemokratis 27. kongres,

For firsindstyve år siden holdt vort parti også kongres i København den anden arbejderkongres, der holdtes i Købmagergade 52 i sidelokalet. Det var en genrejsningskongres, efter at Pio og Geleff var rejst til U.S.A., og på denne kongres overtog arbejderne ledelsen af vor bevægelse; det var navne som P.Knudsen og C.C.Andersen, der rykkede frem, håndværkerne, arbejderne selv. Også den gang stod arbejderbevægelsen med begge ben på jorden, og de ønsker, kongressen opstillede for arbejdet, var knappe, beskedne og realistiske: en socialistisk skole skulle oprettes, arbejderne bør samle sig i fagforeninger, sagde man, den socialdemokratiske presse skulle opretholdes, en agitation skulle sættes ind i landdistrikterne, og man besluttede at opstille kandidater ved politiske og kommunale valg.

Der går en lige linie gennem disse forløbne 80 år. Vilkårene er ændrede, og personerne er skiftede, men ånden i bevægelsen er den samme. Danmark har fået et nyt ansigt, den danske arbejderbefolkning er løftet op til medborgerret, til medindflydelse og til selvrespekt. Den kongres, som for firs år siden kunne rummes i et lille sidelokale, har nu ikke blot et anseligt omfang og er et tværsnit af hele den danske befolkning, men dens beslutninger har betydning for den kommende politiske udvikling i landet, og dens drøftelser samler hele offentlighedens opmærksomhed omkring sig. Vi, som udgør denne kongres, vi, som repræsenterer vore 1350 foreninger, vore 300.000 medlemmer og de 895.000 vælgere, som i september 1953 gav deres stemme til vort parti, kender vort ansvar både
over for vor bevægelse og over for det land, som vi tilhører, og hvor vi arbejder.

De tre og et halvt år, som er forløbet siden vor sidste kongres,
har været rige på begivenheder, også for vort parti som sådant. Store
krav har vi måttet stille til vore tilhængere i situationer, hvor
politiske beslutninger, realistiske og ubehagelige, har måttet tages,
Og da vi i foråret pludselig befandt os i en arbejdssituation som ikke
i mange år, og folketingsgruppe og regering besluttede sig til de indgreb, som alle her kender til og erindrer, ja, da gik der en forventningens glæde gennem vore modstanderes kreds. Man håbede, at den socialdemokratiske arbejderbevægelse ved uoverenstemmelserne mellem fagbevægelse og parti nu var splittet fra isse til

hæl, for at anvende en politisk modstanders vending. Men arbejderbevægelsens enhed er ubrudt, I en levende og positiv debat i partiorganisationer og i fagbevægelsen blev problemerne behandlet, men vi har lov til at sige, at var end meningerne delte, så aldrig om dette ene: at sammenholdet omkring vort parti måtte og skulle bevares, Og det gælder ikke mindst for diskussionerne i fagbevægelsen på sommerens og efterårets kongresser, at de var præget af saglighed, og at deres grundtone var en bekendelse til samling og enhed i den socialdemokratiske arbejderbevægelse. Vi takker herfor, også. fordi en fri arbejderbevægelse behøver indre liv og brydning for at nå frem til den klarhed, som er fornøden.

I mere end tre år, d et vil sige i næsten hele perioden siden sidste kongres, har vort parti i regeringsstilling båret et stort ansvar. Undertiden har vel den tanke været fremført, om ikke vi stod os ved at lade de stærke kritikere i andre partier overtage dette ansvar og selv forbeholde os oppositionens rolle. Jeg tror, det er en lykke for Socialdemokratiet, at disse tanker aldrig har slået rod trods de store vanskeligheder, vi har haft at kæmpe med. Vor folkebevægelse er ikke en

tilfældigt opbygget protestorganisation, der føler tilfredshed ved en kritik, som holder sig på den anden side af ansvarets vej. Vi bekender os ikke til en ide om ved en hastig omvæltning at se en samfundsform slået sønder fra den ene dag til den næste, hvorefter idealsamfundet som en Fugl Fønix opstår af asken, Vor tro på og bekendelse til den demokratiske socialisme, er samtidig en bekendelse til evolutionen, til det, som skabes ad den lange, rolige udviklingens vej, til håndgribelige resultater, som formes i pagt med den økonomiske og menneskelige udvikling, og som derfor har bærekraft ud over øjeblikket.

Sporene af dette arbejde, af denne linie, som vi har fulgt, ses i dag som stærke træk i Danmarks ansigt. Den dag, arbejderbevægelsen opgiver sin vilje til indflydelse på statsmagten og dermed sin forpligtelse til at påtage sig sådanne ansvar, som følger heraf, vil vor bevægelses karakter som folkebevægelse ændres. Vi kan stilles over for politiske vilkår, som gør det umuligt for os at bevare regeringsansvaret, - sådan som det nu engang altid vil være i et folkestyret land, hvor lykkeligvis vælgerne kan skifte en regering uden blodsudgydelser, Men viser vælgerne os fortsat tillid - og vi vil arbejde herfor - så ved vi, at ordene ansvar og tillid er ubrydeligt sammenknyttede,

Kongressens drøftelser vil samle sig både om disse politiske anliggender og om

praktiske politiske spørgsmål, Og vi skal samtidig drøfte de bedste veje for en yderligere styrkelse af vore partimæssige organisationer og deres virksomhed. Jeg ved, at kongressens arbejde vil blive præget af saglighed, og jeg ved samtidig, at vi igen vil møde den kærlighed til partiet, den tro på dets fremtid, der vil gøre kongressen frugtbar og give den en smuk plads i rækken af Socialdemokratiets kongresser.

Inden vi går videre med dagens arbejde vil vi tænke en stund på de mange venner, kammerater og medarbejdere, som ikke mere er iblandt os. (Jeg beder kongressens deltagere blive siddende under mine mindeord, vi vil da samlet i et minuts stilhed til slut hædre vore døde kammerater.)

Vi mindes først Hans Hedtoft. Han burde have stået her i dag, han den unge, livskraftige, vitale og frodige ven og leder. Meningsløst og uventet døde Hans i Stockholm den 29.januar 1955. Kun to måneder efter, at han havde mistet sin hustru, Ella, og endnu knuget af sorgen over dette smertelige tab, holdt hans eget hjerte op at slå. Han blev kun 52 år gammel, men han havde været aktiv i partiet og dets ungdomsbevægelse fra sin tidligste ungdom. Litograflærlingen med de rige evner og den enestående oratoriske begavelse rykkede fra ungdomsbevægelsen til partikontoret, videre ind i Folketinget, han blev partiets formand i 1939, kun 36 år gammel, han blev socialminister i befrielsesregeringen, statsminister fra 1947 til 1950 og påny i september 1953. Hans interesse spændte fra det nære og elementære i partiapparats funktion til de stor linier i det politiske arbejde, - fra landets egne anliggender til det nordiske og det internationale, fra valgkredsen i Brønshøj til Færøerne og Grønland.

Han døde i sin fuldeste blomstring. Hans gerning og mindet om hans rige menneskelighed, hans varme personlighed og hans idealistiske vidsyn gør det lettere for os at bære det tunge tab.

Den 17. december 1954 døde Vilhelm Buhl, 73 år gammel. Buhl tilhørte vort parti allerede fra sin ungdom. I al sin tid havde han den mest levende interesse for samfundets og partiets anliggender, og som moden mand kom han ind i aktivt politisk arbejde. Han valgtes til Landstinget,
kom senere ind i Folketinget og blev i 1937 finansminister i regeringen Stauning-Munch,

Efter Staunings død i 1942 blev Vilhelm Buhl statsminister i samlingsregeringen,

og hans gerning som statsminister i denne periode under besættelsen og påny i den nærmeste efterkrigstid vil blive stående som et uudsletteligt minde om et højt respekteret menneske og en betydelig politiker, der i hårde tider tog sin tørn alene ud fra ønske om at tjene sit land og sit parti.

Vilhelm Buhl var vort parti en god mand. Han var en klog leder i tunge år og lysere tider. Vi vil savne hans gode råd og sikre omdømme Han var en god kammerat, som vi alle holdt af.

Af de mange andre kammerater, som er gået bort, nævner jeg: Fhv. minister og folketingsmand Frede Nielsen, Sønderjydens redaktør i en årrække, kendt for sin store gerning i Sønderjylland og for sin interesse og viden i det sydslesvigske spørgsmål.

Landstingsmand M,P.Madsen, Vamdrup.

Folketingsmand E. Friis, København,

Landstingsmand Hiels Sæderup, Esbjerg.

Tidligere landstingsmand og kirkeminister Johs. Hansen. I en periode under besættelsen partisekretær.

Landstingsmand P.K.Thomsen, Korsør,

Borgmester Peter Christensen, Helsingør. Kooperationens store gamle mand.

Folketingsmand Th. Hauberg, Askildrup. I en årrække sekretær for den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Landstingsmedlem og formand for landstinget Ingeborg Hansen, landstingsmedlem Andrea Brockmann.

Borgmester, tidl. folketingsmand Alfred Andersen, Randers.

Folketingsmand I. Chr. Jensen, København. Kendt for sit store arbejde for boligsagen.

Folketingsmand Leonhard Hansen, Århus.

Redaktør Arne Riis Floor. Leder af den socialdemokratiske provinspresses korrespondancebureau.

Carl Kirkegaard. En af partiets revisorer og en af de kendte agitatorer i København.

Socialminister og folketingsmand Ludvig Christensen.

Landstingsmand Severin Hansen, Hølkerup.

Hans Palbo, som mange erindrer for hans stærke teoretiske interesser.

Og endelig vore to venner fra højskolerne, højskoleforstanderne Frode Kristensen og Hjalmar Gammelgaard, der også i disse år er gået bort,

Mange andre kammerater, mere og mindre kendte, er døde i den forløbne periode. Vi vil i et minuts stilhed mindes dem alle i tanken om den gerning, de øvede.

Da Hans Hedtoft åbnede kongressen i 1953, beskæftigede han sig med de tegn, der syntes at vise sig i den internationale politik hen imod en noget lettere atmosfære end tidligere. Vi har lov til at håbe, sagde han, ja, pligt til at håbe, at situationen er på vej til at blive bedre Vi må finde midterlinien mellem mistænksomhed og godtroenhed, føjede han til.

Vi følte alle på samme måde, og derfor har de udenrigspolitiske begivenheder i slutningen af 1956 været en så bitter skuffelse. Det var måske naivt af os at regne med, at Suez-konflikten kunne løses på
fredelig vis ad forhandlingens vej, for ingen var vel i tvivl om, at de nationalistiske kræfter og følelser, der står bag præsident Nasser, er netop så kraftige og unuancerede, som man kan vente i de nye områder, der er så unge i deres nationale selvstændighed, at en voldsomt overdreven nationalisme bliver følgen. Men to konferencer i London, forhandlinger i Kairo og endelig sagens behandling i FN gav dog håb om en stilfærdig udvej, der, om end den ville være langsommelig, var langt at foretrække for den militære konflikt, som brød løs, og den standsning af brugen af Suez-kanalen, som fulgte efter. For Ægypten er denne standsning til stor skade, og for alle brugernationer skaber den betydelige vanskeligheder.

Dybt og voldsomt ramte os de tildragelser, der udspillede sig i Ungarn. Kan nogen undre sig over de tendenser til større frihed og selvstændighed og den reaktion mod dårlige leveforhold, som vi nu har set i de senere år i Østtyskland, i Polen og Ungarn? Har ikke Krustsjof selv afsløret Stalin-tidens misgerninger? Har ikke den russiske kommunistkongres selv tilkendegivet, at større liberalitet og større retssikkerhed måtte tilvejebringes og fremmes?

Den hjemlige kommunismes reaktion på denne knægtelse af et folks frihedskrav har været, som vi måtte vente det. Filialen og dens bestyrelse fulgte de retningslinier, som hovedcentralen udsendte. De kommunister, som i foråret følte sig beføjet til at betegne lovindgrebet mod arbejdskonflikten som udemokratisk og som en knægtelse af frihedsrettighederne og hvad ved jeg mere, de fandt det helt i sin orden, at et andet

lands overlegne militære magtmidler blev anvendt mod arbejderne i de kommunisttisk regerede lande.

Der er værdifulde kulturelle og intellektuelle kræfter, som hidtil har følt sig tiltrukket af noget ideelt i kommunismen. Vi har aldrig
begrebet dette, men det skal ikke forhindre os i at håbe, at disse kredse og med dem de arbejdere rundt i. landet, som har ladet sig rive med af den hjemlige kommunistiske agitation, nu vil vende denne bevægelse ryggen.

Det er iøvrigt mærkeligt, at denne dogmatiske kommunisme, der betjener sig af marxismen som muhammedanerne af Koranens ord, og for hvem økonomisk-politiske formler fra 1848 er bibelord i 1956, ikke vil anvende den materialistiske historieopfattelse på deres egne lande. De kommunistiske lande, og da naturligvis først og fremmest Sovjet Unionen i årene siden 1917, har oplevet den industrielle revolution, som Vesteuropa begyndte på for 100 år siden. Er det da tænkeligt, at en vældig, ny industriarbejderklasse i det lange løb vil affinde sig med en tilværelse på laveste niveau, uden selvstændige organisationer og uden mulighed fpr medbestemmelsesret om egne forhold? Er det tænkeligt, at en industriel revolution - i vest eller øst - kan finde sted uden efterfølgende indvirkninger på og omdannelser af samfundets overbygning, politisk, kulturelt, menneskeligt?

1956 var et bevæget år, men det mest bemærkelsesværdige var nok, at vi undgik en ny verdenskrig, De forenede Nationer fik ny styrke og kom til at spille en betydningsfuld rolle i løsningen eller besværgelsen af vanskelighederne. Også Danmark ydede sin medvirken ved at afsende en dansk soldaterafdeling til FN-styrken i Egypten. Beslutningen herom blev taget af et enigt Folketing.

Den indre politik vil i stigende grad blive præget af, at 1957 skal være valgår. For første gang i lange tider har en regering holdt stillingen mere end tre år, og i 1956 har der end ikke været gjort for søg på at antaste regeringens parlamentariske stilling. Valget vil næppe komme som følge af, at regeringen bliver styrtet, men fordi valgperioden står foran sit udløb. De politiske nytårsudtalelser har kredset omkring tidspunktet for valget. Jeg skal ej heller ved denne lejlighed gøre noget forsøg på at gætte på eller fastsætte en dato. Socialdemokratiet har ment, at den første periode efter grundlovsændringen i 1953 burde være så nær op mod fire års-perioden som muligt. Der er jo imidlertid allerede ved at gå valgpanik i både Venstre og de

konservative, - vi så det for Venstres vedkommende, da spørgsmålet om det civile beredskab blev drøftet, og vi oplevede det ved behandlingen af vareforsyningsloven, hvor både Venstre og de konservative af bare taktisk valgforskrækkelse veg tilbage for at tage et sagligt standpunkt. Om vi derfor kan vente helt til september med valget, er nok et spørgsmål. Vi skulle jo nødigt have hele det politiske liv og den politiske handlekraft lammet, bare fordi et valg skal holdes. Så det er jo nok tænkeligt, at vi må finde en valgdato nogle måneder før periodens udløb.

Vi står jo nemlig over for betydningsfulde politiske og økonomiske problemer. Den sanering af vor økonomi, som med foranstaltningerne

i 1954 og navnlig i foråret 1955 blev påbegyndt, har haft sin gode virkning.

Olie- og benzinvanskelighederne vil vel i første række og uundgåeligt få valutamæssige konsekvenser - især vil større dollarudgifter dels til olieprodukter til forhøjede priser, dels til kul, gøre et mærkbart indhug i vor valutalikviditet. På produktionen og beskæftigelsen håber vi, at virkningerne bliver mindre, men i enkelte fag og brancher kan de næppe undgås.

Hvis Venstre og de konservative efter i tre år at have holdt sig passive over for enhver foranstaltning til stabilisering af økonomien, nu vil genoptage deres helt hæmningsløse mistænkeliggørelse af landets stilling, må det blive deres sag. Det ville nok bidrage mere til en saglig debat herhjemme, hvis de lod befolkningen vide, om de overhovedet har nogen selvstændig politik.

Den kommende valgkamp egner sig jo udmærket til en debat om de spørgsmål, som Venstre og de konservative i forbindelse med kampagnen mod velfærdsstaten vil have ført frem. Socialdemokratiet afviser ikke en saglig debat om det ene eller det andet anliggende, som måske kan tiltrænge en revision, men vi vil kæmpe for velfærdsstaten; den er et hovedled i vor politik; den er den almindelige borgers beskytter, hjælper og værner. At ændre ved dens principper vil være det samme som at dreje udviklingen tilbage. En sådan politik er ikke og vil ikke blive Socialdemokratiets.

Socialdemokratiets kongres vil lade høre fra sig i de kommende dage. Den politiske redegørelse, som jeg selv skal have den ære at give kongressen i morgen, vil blive fulgt op af finansminister Kampmann.

Fra en række akademikere, kunstnere, forfattere, skolefolk m.v. er der rettet en henvendelse til denne kongres, en henvendelse som berører de livsvigtige humanistiske og kulturelle problemer, og som opfordrer vort parti til at tage disse spørgsmål op til behandling.

Lad mig først sige, at det er med den allerstørste glæde og tilfredshed, at jeg har modtaget denne henvendelse. Jeg ser en forbindelse med fortiden og noget løfterigt for fremtiden i, at det netop er Socialdemokratiet, denne kreds af åndsarbejdere retter deres opfordring til. Det har vel altid været sådan, at de store sociale og kulturelle fremskridt er sket ved et nært samarbejde mellem håndens og åndens arbejdere sådan var det før, og sådan bør det også være nu. Åndens arbejdere er velkomne i Det danske Socialdemokrati og velkomne til i et samarbejde at bidrage til en fælles indsats på de uhyre vigtige områder, henvendelsen peger på.

Jeg skal ikke indlade mig på noget detailleret svar på henvendelsen undervisningsministeren vil gå nærmere ind herpå i den tale, han senere holder her på kongressen.

Lad mig kun sige, at det for os alle må stå som noget centralt, at mennesket og menneskets humanistiske udviklings muligheder og kulturelle aktivitet ikke glemmes i vort tekniske tidehverv. Jeg er også til fulde klar over, at dette ikke er opgaver, landets største politiske parti kan skubbe fra sig. Vi har et ansvar ikke blot for de materielle rammer for samfundslivet, ikke blot for at forbedre utilfredsstillende samfundsforhold - men også for menneskets kulturelle muligheder. Vi vil forsøge at leve op til dette ansvar. Jeg takker den kreds, der har rettet henvendelsen til os. Den vil indgå i kongressens forhandlinger.

økonomi- og arbejdsminister Krag, forsvarsminister Poul Hansen og undervisningsminister Bomholt. Kongressen vil få god anledning til at beskæftige sig med den forløbne tid, og vi byder drøftelsen herom velkommen. Men endnu mere vil kongressen tale om fremtiden. Over for den danske befolkning vil vi redegøre for Socialdemokratiets synspunkter på de nærmeste års politiske arbejde. Og dermed vil vor kongres blive indledningen til de kommende måneders debat før valget, samtidig med at vore partifæller rundt i landet sætter alle kræfter ind i agitation; arbejdet for at gøre 1957 til et smukt valgår for det danske Socialdemokrati .

Det er mig en glæde til denne kongres at kunne byde velkommen til gæster, der

repræsenterer socialdemokratiske partier i en række lande.

Det britiske arbejderparti har ladet sig repræsentere ved en kendt kvindelig partifælle, parlamentsmedlem fru Barbara Castle. Vi takker, fordi der også ved denne kongres er en repræsentant for det stærkeste Socialdemokrati i Europa og i verden. Vi kan godt sige, at vi betragter det britiske arbejderparti som en storebroder, vi ser op til. Jeg minder om den betydningsfulde gerning, som i en række efterkrigsår blev udført af Attlee's arbejderregering, og som ikke alene indebar en afgørende social omformningsproces i løbet af få år, men også en omfattende afvikling af et kolonisystem og en frigørelse til selvstyre for vældige omrader og befolkninger i Asien. Jeg byder fru Barbara Castle hjertelig velkommen.

Vi har her i salen også kendte ansigter fra det tyske Socialdemokrati, partiets formand Erich Ollenhauer, f hv. overborgmester Max Brauer fra Hamburg og partiets kasserer, Alfred Nau. Også jer hilser jeg hjerteligt velkommen.

Gennem mange år har der været mange og nære forbindelser mellem tysk og dansk Socialdemokrati, og vi har altid været på nært hold af hinanden. Det tyske Socialdemokrati er - nu som altid - en overordentlig vigtig demokratisk faktor i Europas hjerte, et parti i stærk og positiv udvikling. Hjertelig velkommen til vore gamle venner fra det nye, demokratiske Vest-Tyskland..

Vi har også iblandt os i dag Xoos Vorrinks efterfølger som formand for dot hollandske arbejderparti, Evert Vermeer. I efterkrigstidens omformningsproces, som også Holland i udpræget grad kom ind under, blev der store opbygningsopgaver at løse i jert land. Her har det hollandske arbejderparti stået sin prøve som regeringsparti, og valgene har givet øget styrke. Vi ønsker vort hollandske broderparti fortsat fremgang til løsningen af de store opgaver og byder Evert Vermeer hjerteligt velkommen.

Fra Finland er kommet fhv. statsminister Vaino Tanner og partisekretær Vaino Leskinen. Vi glæder os over, at Finland gennem deltagelsen i Nordisk Råd er blevet knjyttet endnu nærmere til vort nordiske samarbejde. Vi har ofte haft grund til at nære dyb respekt for jeres evne til at klare vanskelighederne, for jeres udholdenhed og for det frihedselskende Finlands urokkelige kamp for at fastholde og sikre frihed og demokrati. - Velkommen hertil.

Det islandske Socialdemokrati er i dag repræsenteret ved partiets tidligere formand fhv. statsminister Stefan Johan Stefansson.

Vi glæder os over at have en ven og kammerat fra Island iblandt os. Mellem jer og os har der altid været intim kontakt og god forståelse. Vi kender jeres arbejde og også jeres vanskeligheder, og vi håber for det islandske Socialdemokrati,, at det må vinde øget indflydelse i det fortsatte arbejde for de demokratiske og socialistiske idéer i jeres
land.
Vore nære venner i arbejderpartiet i det nordiske fjeldland, statsminister
Einar Gerhardsen og redaktør Olav Larssen, er også vore gæster her i dag, I jer hilser vi den djærve norske arbejderbevægelse, der skabte sig råderum i et af naturen ugæstmildt land, I en lang årrække har I som flertalsparti i Stortinget og i regeringen præget
udviklingen, og ikke mindst det sidste tiårs opbygnings- og genopbygningsarbejde kalder på stor respekt. Vi byder jer velkommen som nære kammerater og glæder os over at have jer her.

Fra det allernærmeste broderland er statsminister Tage Erlander og partisekretær Sven Aspling mødt. Også venner og kammerater som kære gæster hos os, I repræsenterer det socialdemokratiske parti, som vi altid gerne har villet kappes med. Begge vore partier virker for, at vore lande må blive sociale mønsterlande, og langt er vi nået, men vi indrømmer gerne, at den senere udvikling har bragt jer længere frem, end det er lykkedes for os. Vi ønsker jer lykke med det store reformarbejde, som vi gerne vil følge op. Hjertelig velkommen iblandt os.

Af vore gæster og kammerater fra andre lande byder jeg sluttelig velkommen til repræsentanten for Socialistisk Internationales, dens generalsekretær Bjarne Braatoy, Igennem mange år har Bjarne Braatoy bevæget sig i internationalt arbejde på forskellige felter. Det bør ikke komme ham til skade, at han bl.a, i en årrække før krigen har været "Social-Demokraten"s korrespondent i London! Når Bjarne Braatoy nu er her iblandt os som international personlighed, glemmer vi ikke hans oprindelse som nordbo. Og vi hilser ham som nær ven iblandt os.

Fra Østrig skulle vicestatsminister, dr. Adolf Schärf være kommet, men er blevet forhindret grundet på den østrigske præsidents bortgang. Det har ikke været muligt for det østrigske Socialdemokrati under disse omstændigheder at sende nogen anden, men man har givet udtryk for de hjerteligste hilsener og de bedste ønsker for vort parti.

Det franske Socialdemokrati har meddelt os, at det i øjeblikket desværre er helt umuligt for dem at sende nogen repræsentant til kongressen. Også fra Frankrig har vi modtaget de broderligste hilsener og de bedste ønsker for partiet og kongressens arbejde.

Jeg byder også hjertelig velkommen til de mange, der er kommet fra andre organisationer og institutioner indenfor arbejderbevægelsen til vor kongres. Det gælder De samvirkende Dagforbund, Det kooperative Fællesforbund, Arbejdernes Oplysningsforbund, Arbejderbevægelsens erhvervsråd, AIC, DSU m.fl. Jeg skal ikke nævne de mange repræsentanter, men vil gerne gennem en særlig velkomst til De samvirkende Fagforbund, og da navnlig til formanden Eiler Jensen, hilse alle de indenlandske gæster, Jeg takker Eiler Jensen for kammeratligt og loyalt samarbejde i enhver situation.

Til stede ved kongressen er også de af partiets amtsformænd og amtskvindeudvalgsformænd, som ikke deltager i kongressen i anden egenskab, og partiets revisorer. Endvidere en række særligt indbudte partifæller, som jeg også hermed byder velkommen; jeg nævner specielt fhv. minister Kr. Bording, fhv. nationalbankdirektør C.V. Bramsnæs, fhv. minister Busch-Jensen, fhv. overborgmester Viggo Christensen, pensionist A. Eriksen, København, fhv. redaktør A.C. Mortensen, Viborg

og fhv minister X.K. Steincke.

Også Københavns overborgmester Sigvard Munk byder jeg hjertelig velkommen.

Sluttelig velkommen til 12 gæster, der er her med en ganske særlig baggrund. Det er de 12 kammerater fra alle dele af landet, der gennem deres deltagelse i partiagitationen i afvigte efterår fik chancen for at deltage i partikongressen ved en lodtrækning, og som var de heldige blandt de nærved 1000 agitatorer landet over, som gennem opnåelsen af et vist resultat kappedes om at deltage i kongressen som gæster.

Udover disse 12 deltager i kongressen den partifælle fra København, der har opnået det højeste antal nye medlemmer i medlemsagitationen. Det er Ove Riisberg, 4. kreds, som har opnået det smukke resultat: 144 nye medlemmer, hvilket antal er rekord ikke alene for København, men for hele landet for agitationskampagnen.

Jeg byder også disse hædersgæster fra partiarbejdet velkommen i dag.

Jeg erklærer hermed Socialdemokratiets 27. kongres for åbnet.